

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 123.043 van 18 september 2003
in de zaak A. 68.258/VII-13.790.**

In zake :
1. Etienne DE HAUWERE,
2. Rita VEREECKEN,
3. Luc MARTENS,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat G. VERMEIRE,
kantoor houdende te GENT,
Voskenslaan 301

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat F. DE BISSCHOP,
kantoor houdende te BUGGENHOUT,
Provincialebaan 22.

tussenkommende partij :

de n.v. RECYPER,
die woonplaats kiest bij
Advocaat W. DE CUYPER,
kantoor houdende te SINT-NIKLAAS,
Vijfstraten 57.

D E R A A D V A N S T A T E, V I I e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Etienne DE HAUWERE, Rita VEREECKEN en Luc MARTENS op 27 maart 1996 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 12 januari 1996 van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling waarbij de beroepen ingediend tegen het besluit van 13 juli 1995 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen, houdende het verlenen aan de n.v. RECYPER van een milieuvergunning om te Sint-Niklaas, Industriepark West, nr. 54, een "centrum voor de recuperatie van droogkuisafval, walsolie, white-spirits en mengsels van koolwaterstoffenoplosmiddelen en alifatische alcoholen" uit te baten, ongegrond worden verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd;

Gelet op het arrest nr. 64.073 van 16 januari 1997 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 4 juli 1997;

Gelet op de beschikking van 16 juli 1997 die de tussenkomst van de n.v. RECYPER toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partijen;

Gelet op de beschikking van 23 mei 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 juni 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat C. DE RYCKE die, loco Advocaat G. VERMEIRE verschijnt voor de verzoekende partijen, van Advocaat I. LAUREYS die, loco Advocaat F. DE BISSCHOP verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat S. WALGRAEVE die, loco Advocaat W. DE CUYPER verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De tussenkomende partij exploiteert sedert 1984 te Sint-Niklaas, Industriepark West nr. 54, een inrichting voor de recuperatie van droogkuisafval, walsolie, white-spirits en mengsels van koolwaterstofoplosmiddelen en alifatische alcoholen. Volgens het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 vastgestelde gewestplan Sint-Niklaas-Lokeren is de inrichting gelegen in een industriegebied, en paalt zij aan een parkgebied. Zij ligt op 160 meter van een woongebied ander dan een woongebied met landelijk karakter.

De verzoekende partijen wonen op 150 tot 225 meter van de inrichting.

1.2. Op 23 januari 1995 dient de tussenkomende partij bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen een milieuvergunningsaanvraag in voor het hernieuwen en veranderen (door wijziging en uitbreiding) van een bestaande inrichting voor de recuperatie van droogkuisafval, walsolie, white-spirits en mengsels van koolwaterstoffenoplosmiddelen en alifatische alcoholen. Het voorwerp van de aanvraag kan opgesplitst worden in een hernieuwing en een verandering.

De verandering betreft het volgende:

"* een wijziging door :

1. veralgemening van perchloorethyleen naar andere gechloreerde oplosmiddelen, die gebruikt worden voor chemische reiniging, zonder wijziging van de installaties, uitbreiding van de capaciteit of verhoging van het risico :

(...)

2. herindeling van de tankopslag, zonder wijziging van de totale opslagcapaciteit

(...)

* een uitbreiding door een reserve opslagtank van 42.000 liter voor afvalolie (...)".

1.3. Op 13 juli 1995 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen de gevraagde vergunning voor een termijn van tien jaar (lopend vanaf 7 februari 1996), mits het opleggen van een hele reeks bijzondere exploitatievoorwaarden (naast algemene en sectorale voorwaarden).

1.4. Tegen het vergunningsbesluit van de bestendige deputatie worden vijf administratieve beroepen ingediend.

1.5. In het kader van de beroepsprocedure verlenen AROHM, afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen en OVAM een gunstig advies. De Vlaamse Milieumaatschappij adviseert voorwaardelijk gunstig wat betreft het aspect "water", en wat betreft het aspect "lucht" wordt gedeeltelijk gunstig geadviseerd op volgende gronden :

"...

Gezien het bedrijf zich midden in de uitvoering van een saneringsprogramma bevindt -dat loopt tot eind 1995, eventueel tot eind 1996 indien in een eerste fase nog niet aan de gestelde eisen (VO5) voldaan kan worden- wordt voorgesteld de uitbreiding toe te staan en de vergunning te verlenen voor een beperkte duur, bv. 2 jaar.

Het saneringsprogramma zal binnen deze termijn volledig zijn uitgevoerd en een globale evaluatie van de emissietoestand -met de uitbreiding- moet dan toelaten een beslissing te nemen over het al dan niet definitief verlenen van de milieuvergunning".

In een aanvullend schrijven van 19 oktober 1995 verzoekt de Vlaamse Milieumaatschappij een reeks emissiegrenswaarden, zoals opgenomen in de vergunning van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 13 juli 1995, bij te voegen.

Het bestuur Milieuvergunningen en de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie stellen voor de beroepen ongegrond te verklaren en de bestreden beslissing van de bestendige deputatie te bevestigen.

1.6. Op 12 januari 1996 wordt de thans bestreden beslissing genomen. De administratieve beroepen worden ongegrond verklaard en de beslissing van de bestendige deputatie wordt bevestigd. De bezwaren van de beroepsindieners worden als volgt geëvalueerd :

- "- het feit dat geen bufferzone aanwezig is, is geen motief om de vergunning te weigeren; de n.v. RECYPHER is niet verantwoordelijk voor de inrichting van het industriegebied; het ontbreken van een bufferzone kan er echter wel toe leiden dat indien nodig bijkomende milderende voorwaarden kunnen worden opgelegd;
- het argument dat de verbods- en afstandsregels opgenomen in artikel 480 van Titel II (na de vernietiging van voormelde Titel II opgenomen in artikel 5.17.1.3 van de huidige Titel II van Vlarem) van toepassing zijn, en de diverse redenen welke worden aangehaald om deze bewering te staven, zijn niet terecht; RECYPHER was reeds vóór 1 januari 1993 vergund voor de opslag en verwerking van corrosieve, schadelijke, irriterende en oxyderende

- stoffen en dient bijgevolg te worden beschouwd als een bestaande inrichting waarop de geciteerde verbods- en afstandsregels niet van toepassing zijn;
- de opmerking dat RECYPER ten onrechte nog steeds erkend is als centrum voor vernietiging, neutralisering of wegwerking van giftig afval, is op niets gesteund, en is niet relevant bij de beoordeling van de milieuvergunningsaanvraag;
 - dat de bij grondwateronderzoek vastgestelde bodemverontreiniging enkel kan afkomstig zijn van RECYPER, is vermoedelijk een juiste vaststelling; deze verontreiniging is waarschijnlijk afkomstig uit het verleden en zal gelet op de moderniseringswerken die zijn uitgevoerd zich in de toekomst naar alle waarschijnlijkheid niet meer voordoen; RECYPER zal de nodige saneringswerken binnen een periode van 3 jaar laten uitvoeren;
 - het reinigen van de lege verpakkingen gebeurt thans in een gesloten circuit met water, waardoor de emissies beduidend minder zijn dan bij gebruik van perchloorethyleen voor de reiniging;
 - de opmerking dat in het dossier niets wordt vermeld over het reinigen van tanks en containers waarmee afvalprodukten worden aangevoerd, is niet relevant, gezien deze activiteiten niet plaatsvinden;
 - de bemerking dat voor de opslag van afvalolie de verkeerde rubriek, nl. 2.4.a.2 (klasse 2) i.p.v. 2.4.a.3 (klasse 1), werd vermeld, is een correcte vaststelling, gezien de hoeveelheid (77.000 liter) meer bedraagt dan 50.000 liter; hierbij dient evenwel opgemerkt dat geen rubrieken worden vergund, maar wel hoeveelheden, zodat kan besloten worden dat wel degelijk de juiste hoeveelheden in de vergunning zijn opgenomen;
 - het argument dat RECYPER niet kan voldoen aan de voorwaarde om voldoende opvang voor bluswater te voorzien, wordt op geen enkele manier aangetoond;
 - de aanwezigheid van vaten, containers en een vrachtwagen voorzien van het label T betekent niet dat het bedrijf VR-plichtig is;
 - dat de toegelaten emissiegrenswaarden nog niet op elk ogenblik worden nageleefd, is juist; hierbij dient evenwel opgemerkt dat in het verleden geen massastroom aan de emissiegrenswaarde was gekoppeld; gelet op de reeds uitgevoerde saneringsmaatregelen en de nog geplande investeringen en gezien uit de metingen van het Eurecorapport blijkt dat de hinder in de omgeving een aanvaardbaar niveau niet overschrijdt, ligt hierin geen gegrond weigeringsmotief;
 - de lokalen van jeugdbewegingen welke gevestigd zijn in "de PUYTVOET", liggen op voldoende afstand van de inrichting zodat hier geen hinder te verwachten is;
 - wat de lozing van afvalwater betreft, dient erop gewezen dat de opgelegde voorwaarden volstaan om de risico's op verontreiniging te beperken;
 - het niet beschikken over een grondwaterwinning is hier niet relevant;
 - de bewering dat RECYPER een sterke uitbreiding doorvoert is niet terecht;
 - de exploitatie is wel degelijk in overeenstemming met de bestemming van het gebied;
 - dat geen controles op het bedrijf kunnen worden uitgevoerd is onjuist";

2. Ten gronde

2.1. Overwegende dat de auditeur in zijn verslag tot het besluit komt dat het eerste en het tweede middel, waarin de duurtijd van de bestreden vergunning wordt bekritiseerd, niet gegrond zijn; dat de verzoekende partijen in de laatste

memorie uitdrukkelijk stellen dat zij "akkoord kunnen gaan met de conclusie van de auditeur aangaande het eerste en het tweede middel" en "het geen zin meer zou hebben dat de vergunning op proef van twee jaar zou verleend zijn, vermits de reeds verstreken termijn"; dat uit die verklaringen kan worden afgeleid dat de verzoekende partijen afstand doen van hun eerste en tweede middel;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in hun derde middel de schending inroepen van artikel 4 van de MER-richtlijn van 27 juni 1985 alsmede van de bijlage 1, nr. 9, van artikel 3, punt 7, van het besluit van de Vlaamse regering van 21 maart 1989 houdende de milieueffectbeoordeling en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen doordat ten onrechte geen milieu-effectrapport werd opgesteld; dat de verzoekende partijen stellen dat solventen van droogkuiserijen e.d. (en de gebruikte verpakkingen) gevaarlijke afvalstoffen zijn in de zin van het besluit van de Vlaamse regering van 27 april 1994 houdende bepaling van de gevaarlijke afvalstoffen; dat zij benadrukken dat het in casu om een afvalverwijderingsinstallatie gaat, en ter adstructie van dit standpunt verwijzen naar het besluit van de Vlaamse regering van 27 april 1994 houdende nadere omschrijving van de begrippen verwijdering en nuttige toepassing van afvalstoffen; dat zij voorhouden dat in casu zeker verdamping door distillatie met de stoomketel plaatsvindt en dat bovendien de reststoffen van de vacuümdistillatie en de vacuümdroging opnieuw worden verpakt vooraleer ze naar een erkend vernietigingscentrum respectievelijk stortplaats gaan; dat zij voorts van oordeel zijn dat het hier ook om afvalverwijdering gaat in de zin van de richtlijn, nl. door chemische omzetting, omdat uit een mengsel van solventen immers de componenten worden gehaald; dat zij verder betogen dat de motivering van de beslissing aangaande de MER-problematiek gebrekkig is, vermits het niet opgaat te beweren dat de handelingen die plaatsgrijpen niet chemisch, maar louter fysisch zouden zijn, nu distillatie geen louter fysisch maar een chemisch proces is; dat zij besluiten dat er geen milieuvergunning kon worden afgeleverd zonder milieu-effectrapport; dat zij, in ondergeschikte orde, vragen dat een deskundige wordt aangesteld die advies zou verlenen omtrent de aard van de uitgevoerde processen;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende en de tussenkomende partijen daartegenover in essentie stellen dat distillatie geen chemische omzetting is;

2.2.3.1. Overwegende dat met de bestreden beslissing een vergunning wordt verleend voor onder meer "een inrichting voor de recuperatie van gevaarlijke

stoffen door middel van fysische scheidingstechnieken (vacuümdestillatie, extractie en centrifugatie) met een totale verwerkingscapaciteit van max. 22.000 liter per dag (gechloreerde oplosmiddelen max. 12.000 liter per dag, koolwaterstofoplosmiddelen max 10.000 liter per dag)"; dat er derhalve een vergunning werd verleend voor een afvalverwijderingsinstallatie waar in principe geen chemische omzetting van de afvalstoffen plaatsvindt en mag plaatsvinden; dat bijgevolg een MER niet verplicht was; dat als de methode van afvalverwerking erin zou bestaan dat er toch aan chemische omzetting wordt gedaan, de tussenkommende partij buiten het voorwerp van de verleende vergunning treedt, wat echter losstaat van de wettigheid van de verleende vergunning; dat er bijgevolg geen aanleiding is om de door de verzoekende partijen gevraagde onderzoeksmaatregel te bevelen;

2.2.3.1. Overwegende dat in de aanhef van de bestreden beslissing wordt overwogen dat

"met betrekking tot de MER- en VR-plicht van het bedrijf, zoals gesuggereerd door de klagers, dient gesteld dat :

- het bedrijf niet MER-plichtig is omdat de afvalverwijderingsinstallatie niet gebaseerd is op verbranding of chemische omzetting en evenmin de opslag in de grond van gevaarlijke stoffen omvat; de gebruikte methode van recuperatie bestaat in een fysische scheidingstechniek (vacuum-distillatie, extractie en centrifugatie";

dat niet wordt aangetoond dat die overweging niet correct is, zodat de motivering op dit punt niet gebrekkig lijkt; dat het middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in een vierde middel de schending inroepen van artikel 7, §§ 1, 2 en 3, van Vlarem I en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, doordat er geen veiligheidsrapport werd opgemaakt; dat zij in een eerste onderdeel stellen dat de bijlagen 6 en 7 van Vlarem I melding maken van allerlei producten die direct of indirect met de bij de tussenkommende partij verwerkte stoffen te maken hebben; dat zij het volgende poneren :

"wel is toch het nr. 124, 125 en 150. Dit gaat over ontvlambare stoffen in de zin van bijlage 7, deel III, c). Er is echter geen bijlage 7, deel III, c) gevoegd bij deze... bijlage. In nr. 150 is sprake van 200 ton ontvlambare stoffen. Hier zijn echter meer dan 200.000 liter of kg. ontvlambare stoffen opgeslagen. Maar is een bepaald vlampunt vereist? De chemiekaart vermeldt immers dat perchloor-ethyleen, methylchloroform enz. sterk brandbaar worden bij toevoeging van kleine hoeveelheden brandbare stof of verhoging van het zuurstofgehalte";

dat zij in het tweede onderdeel van het middel de schending inroepen van artikel 7, § 1 en § 2 van Vlarem I doordat, kort samengevat, niet alles in het werk werd gesteld

om zware ongevallen te voorkomen, hetgeen blijkt uit het ongeval van 29 augustus 1995; dat in een derde onderdeel wordt betoogd dat, zelfs al zou strikt genomen geen veiligheidsrapport vereist zijn, uit het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel voortvloeit dat toch een veiligheidsstudie zou worden opgesteld;

2.3.2. Overwegende dat bijlage 6 van Vlarem I een lijst van stoffen en daarmee corresponderende hoeveelheden en bijlage 7 een hele lijst gevaarlijke stoffen en de daarmee corresponderende hoeveelheden omvatten; dat de verzoekende partijen geen enkele stof aanduiden die bij de tussenkomende partij voorkomt in de in de bijlagen bepaalde hoeveelheden; dat zij verwijzen naar stoffen die "direct of indirect met de stoffen hier verwerkt te maken hebben" (de nrs. 16, 32 en 35 van de lijst); dat die verwijzing echter niet terzake dienend is, nu uit artikel 7, § 3, van Vlarem I ondubbelzinnig voortvloeit dat de aanvraag betrekking moet hebben op de in bijlage 7, deel I, bedoelde stoffen en niet op stoffen die volgens de verzoekende partijen in min of meerdere mate verwant zijn met de in de lijst opgesomde stoffen; dat de verzoekende partijen in hun memorie van wederantwoord toegeven dat de litigieuze stoffen blijkbaar niet deze zijn welke worden bedoeld in de bijlage 7, deel III, c, van Vlarem I en dat zij zich gedragen naar de wijsheid voor wat betreft de beweerde inbreuken op de wettelijke plicht om een veiligheidsrapport op te stellen en voor wat betreft de vereisten van het behoorlijk bestuur aangaande deze veiligheidsrapportering; dat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat "het bedrijf niet VR-plichtig is, aangezien de aangewende stoffen niet voorkomen op de lijst van bijlage 6 of 7 bij Vlarem I in VR-plichtige hoeveelheden"; dat de verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat deze overweging niet correct zou zijn; dat het eerste onderdeel van het middel niet gegrond is;

2.3.3. Overwegende, wat betreft het tweede onderdeel van het middel, dat de verzoekende partijen, behoudens wat betreft het ongeval van 29 augustus 1995, geen enkel concreet gegeven aanvoeren waaruit blijkt dat de exploitant de uit artikel 7, §§ 1 en 2, voortvloeiende verplichtingen niet zou zijn nagekomen; dat een beschrijving van de installaties en activiteiten op zich uiteraard niet aantoonde dat de exploitant onvoldoende voorzorgsmaatregelen zou hebben genomen om de veiligheid te waarborgen; dat de verwerende partij en de tussenkomende partij van hun kant daarentegen wel een opsomming geven van concrete veiligheidsmaatregelen die werden getroffen; dat de omstandigheid dat één enkel ongeval met blijkbaar erg beperkte gevolgen gebeurde, niet aantoonde dat de exploitant de in artikel 7, §§ 1 en 2 van Vlarem I neergelegde verplichtingen zou hebben miskend;

2.3.4. Overwegende, wat het derde onderdeel betreft, dat het niet getuigt van (kennelijk) onredelijk en onzorgvuldig bestuur dat de minister geen veiligheidsstudie heeft bevolen, vermits de vigerende teksten geen veiligheidsrapport eisen; dat het vierde middel niet gegrond is;

2.4.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in hun vijfde middel de schending inroepen van de artikelen 5.17.1.3, 3.2.1 en 3.2.2 van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (Vlarem II); dat zij voorts de schending inroepen van het gezag van gewijsde van het arrest van 16 maart 1995 waarbij het "oorspronkelijke" Vlarem II vernietigd werd en de schending van artikel 52, 3°, van Vlarem I; dat zij in essentie doen gelden dat de inrichting na 1 januari 1993 aanzienlijk werd uitgebreid, zodat de in artikel 5.17.1.3 van Vlarem II neergelegde afstandsregel, overeenkomstig dewelke de bedrijfsgebouwen op minstens 100 meter van (onder meer) een parkgebied dienen te zijn gelegen, van toepassing is; dat zij stellen dat in casu de afstand nul meter bedraagt; dat zij een reeks cijfers aanvoeren en wijzen op vroeger verleende vergunningen om vervolgens te stellen : "als men ziet welke de hoeveelheden zijn die vergund werden in de bestreden beslissing, dan ziet men dat er ten opzichte van de laatste vergunning van voor 1 jan. 1993 (nl. deze van 6 december 1990) sprake is van minstens een verdubbeling"; dat zij er ook nog op wijzen dat de vergunningsbesluiten van 27 oktober 1994 en 13 mei 1994 onwettig zijn omdat zij steunen op het oorspronkelijke Vlarem II dat vernietigd werd door de Raad van State; dat zij betogen dat het besluit van 13 mei 1994 de afstandsregel neergelegd in artikel 480 van het oorspronkelijke (vernietigde) Vlarem II miskent; dat zij verder stellen dat hun bezwaren i.v.m. de afstandsregel niet afdoende zijn beantwoord; dat zij tenslotte voorhouden dat de opslagplaatsen pas vergund werden met een bouwvergunning op 29 januari 1996, er geen rekening mag worden gehouden met de vergunningen van na 1 januari 1993, en dat ingevolge de wederzijdse schorsing van bouw- en milieuvergunning een inrichting niet rechtsgeldig kan bestaan als niet beide vergunningen voorhanden zijn;

2.4.2. Overwegende dat de inrichting in beginsel valt onder de afstandsregel bepaald door artikel 5.17.1.3, § 1, van Vlarem II; dat artikel 5.17.1.3, § 3, echter een overgangsregeling voorziet voor bestaande inrichtingen; dat dit begrip wordt gedefinieerd door artikel 1.1.2. van hetzelfde Vlarem II; dat het in essentie gaat om inrichtingen die vóór 1 januari 1993 werden vergund; dat te dezen aan de tussenkomende partij op 7 februari 1986 een vergunning was verleend; dat, wat

betreft de beweerde schending van artikel 3.2.2. van Vlare II dat van de overgangsregeling uitsluit de inrichtingen of onderdelen ervan die na 1 januari 1993 bij een bestaande inrichting werden gevoegd, de verzoekende partijen er niet op ontvankelijke wijze in slagen aan te tonen in welke mate en op welk tijdstip nieuwe inrichtingen of onderdelen van nieuwe inrichtingen na 1 januari 1993 aan de bestaande inrichting zouden zijn toegevoegd; dat zij immers voor het eerst in hun memorie van wederantwoord een aantal nieuwe inrichtingen opsommen die na 1 januari 1993 aan de bestaande inrichting werden toegevoegd; dat niet wordt aangetoond dat de verzoekende partijen zulks niet reeds hadden kunnen doen in hun verzoekschrift;

2.4.3. Overwegende dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift echter wel stellen dat de inrichting na 1 januari 1993 aanzienlijk werd veranderd (aanzienlijk uitgebreid), en zich dus blijkbaar beklagen over een schending van artikel 3.2.2.2, § 1, van Vlare II, dat als volgt luidt :

"Voor onderdelen van de bestaande inrichtingen die na 1 januari 1993 aanzienlijk werden of worden veranderd (gewijzigd, uitgebreid of toegevoegd), gelden integraal de voorschriften van dit besluit voor nieuwe inrichtingen, met inbegrip van de inplantingsregels";

Overwegende dat krachtens artikel 1.1.2 van Vlare II een "aanzienlijke verandering", "de vergroting (is) met meer dan 100% van de capaciteit, de drijfkracht of de perceelsoppervlakte, ten aanzien van de vóór 1 januari 1993 vergunde situatie"; dat overigens artikel 3.2.2.2., § 2 van Vlare II het volgende stelt :

"Voor onderdelen van de bestaande inrichtingen die na 1 januari 1993 werden of worden veranderd (gewijzigd, uitgebreid of toegevoegd), zonder dat de vergroting meer dan 100% bedraagt, gelden eveneens de voorschriften van dit besluit voor nieuwe inrichtingen, met uitzondering evenwel van de inplantingsregels";

dat niet wordt aangetoond dat er te dezen een uitbreiding met 100 % is; dat de verzoekende partijen in hun inleidende akte geen erg nauwgezette, overzichtelijke, duidelijke en volledige vergelijking maken tussen datgene wat vóór 1 januari 1993 vergund was en datgene wat met de bestreden beslissing vergund wordt; dat hun argumentatie dat op 1 januari 1993 niet de vereiste bouwvergunning was verleend voor de opslagruimtes in containers niet kan worden bijgevalen, vermits artikel 1.1.2 van Vlare II duidelijk stelt dat de exploitatie op 1 januari 1993 moest vergund zijn, en niet wordt betwist dat zulks het geval was;

2.4.4. Overwegende tenslotte dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen beweren, in het bestreden besluit wel wordt geantwoord op hun bezwaar i.v.m. de afstandsregel; dat uit hetgeen hierboven werd gezegd blijkt dat deze motivering correct was; dat het vijfde middel niet gegrond is;

2.5.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in een zesde middel de schending inroepen van de artikelen 7 en 14 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de gewestplannen en ontwerp-gewestplannen, van artikel 52, 3°, van Vlarem I en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat, kort samengevat, het gewestplan niet voorziet in bufferzones zoals bedoeld in de artikelen 7 en 14 van het voornoemd koninklijk besluit van 28 december 1972 en doordat de bestreden beslissing niet afdoende antwoordt op de bezwaren die terzake werden geuit; dat de verzoekende partijen stellen dat door het ontbreken van de bufferzone niet alleen een stedenbouwkundige/esthetische marge, maar ook een veiligheidsmarge ontbreekt; dat het gewestplan dan ook onwettig is en niet mocht worden toegepast door de verwerende partij;

2.5.2. Overwegende dat artikel 7.2.0 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 bepaalt dat de industriegebieden zijn bestemd voor de vestiging van industriële of ambachtelijke bedrijven en een bufferzone omvatten; dat niet wordt betwist dat deze bufferzone ontbreekt in het industriegebied waarin de inrichting van de tussenkomende partij gelegen is; dat aan de bestreden beslissing geen onwettigheid wordt aangewreven nu de verwerende partij, spijts de ontstentenis van een bufferzone als bedoeld in artikel 7.2.0, toch een milieuvergunning verleende; dat de bufferzone waarvan sprake is in artikel 7. 2.0, van het koninklijk besluit van 28 december 1972 bedoeld is als een binnen de grenzen van het industriegebied te situeren strook met een hoofdzakelijk esthetische en stedenbouwkundige functie, waarvan de breedte en ook de aanleg bepaald dient te worden in de bouwvergunning verleend voor de randpercelen; dat deze bufferzone dus bij de toekenning van de bouwvergunning en niet via de milieuvergunning moet worden gerealiseerd;

Overwegende dat artikel 14.4.5 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 bepaalt :

"De bufferzones dienen in hun staat bewaard te worden of als groene ruimte ingericht te worden, om te dienen als overgangsgebied tussen gebieden waarvan

de bestemmingen niet met elkaar te verenigen zijn of die ten behoeve van de goede plaatselijke ordening van elkaar moeten gescheiden worden";

dat het oordeel of de bestemmingen van gebieden al dan niet met elkaar te verenigen zijn alsook het antwoord op de vraag of gebieden ten behoeve van de goede plaatselijke ordening van elkaar moeten worden gescheiden, zaak is van discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de bevoegde overheid; dat de Raad van State, wat die beoordeling betreft, zich niet in de plaats van de bevoegde overheid mag stellen; dat alleen een kennelijk onredelijke beslissing van die overheid kan worden gesanctioneerd; dat te dezen niet wordt aangetoond dat het ontbreken van een bufferzone tussen het betrokken industriegebied en het daarnaast gelegen parkgebied kennelijk onredelijk is; dat de bufferzone bedoeld in artikel 14 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 niet tot doel heeft -hoewel zij daarvoor wel dienstig kan zijn- de ongemakken verbonden aan de exploitatie van gevaarlijke, ongezonde of hinderlijke inrichtingen op te vangen, doch hoofdzakelijk een stedenbouwkundige, esthetische en ordeningsfunctie heeft; dat het middel dus niet tot vernietiging van het bestreden besluit kan leiden; dat trouwens, in de veronderstelling dat het gewestplan ten onrechte geen dergelijke bufferzone zou bevatten, daaruit op zichzelf niets kan worden afgeleid aangaande de precieze plaats waar die bufferzone zich zou moeten situeren, hoe uitgebreid ze moet zijn en dergelijke meer; dat het zesde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 297,48 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een derde.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 74,37 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
achttien september tweeduizend en drie, door de VIIe kamer, die was samengesteld
uit :

de HH.	R. STEVENS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	J. LUST,	staatsraad
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

R. STEVENS.